

Merhametin Doğurduğu Marazlar Ya da İki Adet Sazanlık Hikayesi

– Sami Biber · 23 Temmuz 2020

Efendim. Türk olup da “Merhametten maraz doğar” Atasözünü bilmeyen yoktur. Bu sözün muadilleri de vardır: Mesela “ Fakire hıyar vermişler, bu yamuk diye beğenmemiş’ ya da “Yüz verdik Ali’ye geldi s.çtı halıya” gibi.Bilindiği gibi Atasözlerimiz atalarımızın engin tecrübeleri (Ki biz ona halk dilinde yedikleri kazık diyoruz) sonucunda ortaya çıkmıştır ve tamamı %100 doğru olan önermelerle doludur. Farz edelim ata “ Kör ölür badem gözlü olur.” Demişse mutlaka öyledir. Sağlığında “ Geberse de kurtulsak şu moruktan.” Diye gözünün içine baktığımız bir yakınımız, öldüğü zaman “Uyyy benim ceylan gözlü babam/ya da annem vs. ” diye arkasından saç baş yolduğumuz kişiye dönüşür ki rahmetlinin sağ olduğu dönemlerle öldüğü zamanki durumu arasındaki bu muazzam evrime siz de şaşarsınız. Hatta bence “ Evrim vardır” diyenler bu durumu evrimin kanıtı olarak gösterebilir kesinlikle bu tartışmadan galip ayrılırlar.Ata, “ Hacı hacıyı Mekke’de, derviş dervişi tekkede, sarhoş sarhoşu dakkada (Bir dakikada manasında) bulur. “ Demiş mesela. Kim “ Hayır yahu olur mu öyle şey? ” Diyebilir. Tamamen gerçektir.“Merhametten maraz doğar” da öyledir. Tecrübelerle sabittir. Tecrübe de hayatta yenen kazıkların bileşkesidir malum. Eh bunca izahtan sonra benim bu konuda yaşadığım iki tecrübeden (tekrar edelim: Tecrübe hayatta yenilen kazıkların bileşkesidir) bahsedeyim değil mi?

Sene tam olarak 2000.Sandıklı’dan İstanbul’a gitmeye karar verdim. O zamanlar otobüs biletleri kaç paraydı hatırlamıyorum ama Tren bilet fiyatı otobüsün beşte biri kadardı. Hatta öğretmen iseniz bir de öğretmen indirimi vardı ki hem kaymak hem bal. İllevelakin bir sorun vardı. Otobüste gittiğinizde bir bilet alırsınız, oturacağınız koltuğun yeri bellidir. Trende de numaralı bilet olayı vardır. İllevelakin TCDD nin Pamukkale Ekspresinde Sandıklı için ayırdığı kontenjan sadece 4 koltuk. Beşinci kişi numarasız bilet alacak ve boş koltuk bulursa oturacak.” Olsun, mutlaka biz de mâbadımızı sığdıracak bir koltuk buluruz” düşüncesiyle - sırf çok daha ucuz olduğu için- Pamukkale Ekspresine bir bilet aldım. Tren geldi ve bindim. Çok şükür..Oldukça kalabalık olmasına rağmen kimi vatandaşa dirsek, kimine kafa atarak, kiminin bacak arasından şimsek gibi dalıp önüne geçerekten kendime bir yer bulup oturdum. Benimle birlikte bir vatandaş daha oturdu boş olan başka koltuğa ve tren hareket etti.Derken tren Afyon’a vardı. Aman Allah’ım. Sanki tüm Afyon halkı yolculuk için o geceyi seçmiş. Tren hınca hınç doldu. Bu arada bizim kompartmandan biri inince tabii ki oraya oturmak isteyenler oldu. Ben ise bir yaşlı, hasta ya da sakat gelsin otursun diye oraya oturmak isteyenlere “ Kusura bakmayın, dolu. Sahibi az sonra gelecek ” diyordum.Nitekim tren hareket etti. Ben ve yanımdaki vatandaş sigara içmek için kalkıp koridordaki cam kenarına geçtik ki ben o arada koridora uzanmış bir yaşlı adam, karısı ve 12-13 yaşlarındaki torunlarını gördüm. Hemen yanlarına gidip usulca “ Amca bizim kompartmanda bir kişilik yer boş, teyze oraya geçip otursun. Hiç olmazsa o böyle koridorda uzanmasın” dedim.Amca ma aile kalktı. Kadının yerinden kımıldadığında ben arkamı onlara dönüp sigaramı içmeye devam ettim. Ben ve yol arkadaşım sigaralarımızı bitirip yerimize oturacağız ama yerimiz kapılmış. Yaşlı amca benim yerime, eşi arkadaşın yerine, torunları ise o işaret ettiğim boş koltuğa oturmuşlardı. “Amca burası bizim yerimiz” deyince

adam sert bir şekilde "Tapusunu mu aldınız? Göster bakayım" demez mi? "Yahu bari kızı kucağınıza alın da ben oturayım. Görüyorsunuz ben de sakatım" deyince bağıriş çağırış sıkışarak kızı kendi aralarına aldılar. İlle velakin bu sefer de yol arkadaşım " Madem bunları sen çağırdın o halde senin ayakta gitmen lazım. Ben niçin ayakta gidecekmişim ki" demez mi.Sonuç: Ayakta giden ben oldum tabii ki. Yok yok merak etmeyin sadece altı saatcik ayakta kaldım. Tren Eskişehir'de bayağı boşalıp bana da bir yer açılınca tekrar oturdum. İstanbul'a kadar bir daha asla koltuğumdan kalkmamak üzere... Haydarpaşa garında inince kendimituvalate nasıl attığımı bir ben bilirim bir Allah.Peki sadece bu mu? Olur mu hiç? Hani derler ya "Alışmış kudurmuştan beterdir" diye. O misal bende alışkanlıktır böyle durumlar.

*****Yıl 2006 Fethiye'deyiz.Gün yavaş yavaş yerini akşama terk etmek üzereydi. Ben oturmuş sofranın hazırlanmasını beklerken eşim girdi odaya "Sami, dışarıda bir amca yolda kaldım, Allah rızası için beni evine misafir edecek kimse yok mu diyor ama kimse adamı evine almıyor. Biz alalım mı?" deyince " Dur bir bakayım şu amcaya" dedim ve kalktım.Amca babam gibi seksen yaşlarında bir ihtiyar. Öyle kariya kıza sarkacak durumu yok. O halde eve almakta da bir mahsur yok. Hem yaşlıya, yolda kalmışa yardım etmek sevaptır. "Ulan bir kurban bile kesemiyoruz üç kuruş maaşla altı kişilik nüfusu geçindireyim diye. Bizi sırtında cennete taşıyacak koçumuz mu var? Amcayı misafir edeyim de bakarsın Yüce Rabbim bunun sevabı ile bizi de amcanın sırtında Sırat Köprüsünden geçirir" düşüncesiyle dışarı çıkıp amcaya " Dede buyur içeri, bizim misafirimiz ol" dedim.Dede "Allah Razi olsun" diyerek içeri geldi ve daha içeri girer girmez icraata başladı.İlk iş olarak evde hiç kimsenin, ama hiç kimsenin elini sürmeye cesaret edemediği televizyon kumandasını eline aldı. Sağını solunu kurcaladıktan sonra bana uzatıp " Acansı (Ajans) aç da ona bakalım. Bu saçma sapan maçtan ne anlarsınız bilmeyon " demez mi. Ulan benim eşim bile ben maç seyredirken - bir arıza çıkmasın diye - kendini mutfağa kapatıp bir buçuk saat kahve üstüne kahve içerken şu moruğun yaptığına da bak. Lakin misafir. Ne demişler "Misafir baldan tatlı, bacısı ondan tatlı" Yook ya o başkaydı sanırım ama bana o anda sanki öyleymiş gibi geldi o söz. Çaresiz açtık acansı gari.Daha sonra hanım sofrayı kurmaya başlayınca amca " Ben bi elimi yüzümü yıkayam" deyince içimden " Helal olsun..Valla ben ne el ne ayak yıkamadan direkt dalıyorum. Eee ne de olsa eski adam. Ne varsa eskilerde var." Diye düşünerekten amcaya " Amca gel sana lavabonun yerini göstereyim" dedim. Demesine dedim de amca öyle bir cevap verdi ki: " Aagedeş senin evinde ileğen inen ibrik bulunmaz mı?" Yani vatandaş koskoca Sami Biberogulları'nı İbrikçibaşı, eşi Münireyi de Peşkircibaşı yaptı vesselam.El yüz yıkandı, kurulandı her ne kadar ileğen olarak getirdiğimiz naylon bulaşık ileğeni ve ibrik olarak getirdiğimiz sürahi beğenilmese de. Allaktan peşkire laf etmedi. Hanımın çeyiz sandığından çıkardığı mis gibi lavanta kokulu peşkire (havlu) de laf etseydi dayanamaz sürahiyi kafasına geçirirdim herhalde. Yok yani hanım bana bile kullandırtmıyordu o peşkiri. O sebepten...Sonra yemek faslındaki atraksiyonlara geçti amca. Çorba çok sulu olmuş, Kuru fasulye fazla ezilmiş, piriñç pilavı dene dene olmamıştı ona göre. Hele cacık o hepten berbattı. Çünkü içine sarımsak atılmamıştı. O değilde " Aaagedeş memlekette soğan gıtlığı mı var? Hani bu gurunun yanında soğan?" demez mi? "Herifi boğ, kaldır sokağa at" diyor şeytan. Lakin o vakitler öyle şeytana pirim vermiyorum bu günlerdeki gibi. Hanıma "Amcaya soğan getir" dedim, baktım sağ taraftaki melek hemen bir arti kondurdu deftere.Yemek bittikten sonra bir kez daha peşkircibaşısı ve ibrikçibaşısı olduk Sultan Sabri

Han Efendimiz Devletlumuzun. Ha, unuttum. Bu devletlu sultanın adı Sabriydi. Biz ona daha sonra "Hazreti Şehriyari Sultan-üs Selatin, Sultan Sabri Han Hazretleri " dedik hep.Onca kuru fasulyeden sonra Sultan Sabri Han Hazretleri başladı top atışlarıyla zaferini kutlamaya tabii ki. Hani genellikle 21 pare olur bu top atışları ama bizim Sabri Sultan için dozunu kaçırdı. Saymadım ama garanti yüz yirmi bir pare atmıştır. Tabii ki ıslak barut kullandığı için sesi çıkmayan ama barut kokusundan atış olduğunu anladıklarımızı saymazsak...Sabri Amca bizim evden adımını içeri atmadan önce hakimiyet bila kayd-ü şart benim ellerimdeydi bizim evde. (Yani egemenlik kayıtsız ve şartsız benim ellerimdeydi) Lakin o eve adımını attığı anda resmen saltanatıma son vermişti. Artık "Çay nerede kaldı?, Bu çocuk niçin derslerine çalışmıyor?" (O zamanlar Orta okula giden kızım) gibi hakimiyetimin alametleri olan soruları o soruyordu. Ve tabii ki hakimiyetimin en önemli sembolü olan televizyon kumandası onun elindeydi.Gece oldu. Artık yatma vakti geldi. Sabri Amcaya mutfağın bitişiğindeki odayı hazırlamıştık. Derken Sabri Amca..Pardon Ulu Sultanımız kalktı. " Hela nerede?" diye sordu. Bizim lavabo dediğimiz yere hela demesi garibimize gitse de aslında o ana kadar yaptıklarında tek doğru olan buydu. Onun adı heladır efendim. Lavaboda el yüz yıkanır, tıraş olunur, haydi bilemedin makyajını yaparsın. Lavaboya def-i hacet etmezsin.Neyse...Sabri Sultan helaya girdi. Girer girmez içeriden bağırdı " Burada ibrik yok, maşrapa yok. Bu nasıl hela" Bilen bilir Bu yörelerde helada ibrik, maşrapa olmaz pek. Onun yerine musluğa takılı bir hortum vardır. Hortumu kullanırsınız taharetlenmek için.Dışarıdan seslendim " Musluğa takılı hortum var. Onu kullan"Muhterem Sultan " Ula ben ib..miyim ki hortumu g.tüme sokam" demez mi? Benim sinirler boşaldı artık. Gülmekten yerlere yatıyorum. Biz g.tümüze sokuyorduk o hortumu zahir.Ben gülmekten yerlerde yararken bizim Sabri Sultan tuvaletten çıktı ama ne çıkış. Buruşuk popo açıkta, ön tarafı eliyle tutuyor vaziyette...Biz ma aile gülme krizlerindeyken Sabri Sultan Mutfağa girdi ve biz daha aman-yaman diyemeden eşimin "Buna çok dikkat edin kırılmasın" diye üzerine titrediği kristal sürahiyi ve bir de su bardağı alıp tekrar tuvalete girmez mi?Yok...Biz ona "Yaşlı adamdır anlamaz alafranfa tuvaletten"diyerek alaturka tuvaleti gösterdiğimiz halde alaturka tuvaletten bu hal üzere çıktuktan sonra hemen yanındaki alafranfa tuvalete gitmesini, tuvaletin üstüne tavuk gibi tüneyip işini öyle yaptığını,o vaziyetteyken kıcını yıkamak için ne zorluklar çektiğini anlatmayacağım... Hele hele de eşimin gıcır gıcır hale getirdiği tuvaletin o çıktıktan sonraki dehşet görüntüsünden,aslında küçük olan eşimin gözlerinin o dehşet manzara karşısında nasıl fal taşına dönüştüğünden, eşimin o tuvaleti daha sonra ancak bir haftada tekrar eski haline getirmek için çektiği zahmetten, o temizlik esnasında tuz ruhu ve çamaşır suyunu aynı anda kullanmak zorunda kaldığı için az daha öte aleme yatay geçiş yapacak duruma geldiğinden de uzun uzun bahsetmeyeceğim. Dehşetin boyutunu sanırım anlamıştır okuyucular.Sabah oldu. Hatunun suratından düşen bin parça ama kabahatin yarısı benimse diğer yarısı da onun. Sabri Sultanı eve alalım mı diyen o. Dolayısıyla yüzü asık ama bana vıdı vıdı yapamamanın sıkıntısı da var doğal olarak. Suç sadece benim olsa başımın etini yiyecek de bu sefer suç ortağım maalesef.Sabri Amca da uyandı az sonra. Aslında asla umurumda olmadığı halde sırf laf olsun torba dolsun diye sordum" Nasıl, rahat uyuyabildin mi?" Sabri Sultan Han Hazretleri cevap verdi "Aaagedeş ne biçim buzdolabınız var yahu. Sesinden uyuyamadım. Fişini çektim de öyle biraz gözlerimi dinlendirdim." Hanım " Aman Allah'ım etler" diye mutfağa koştu hemen. Çok şükür az bir şey renkleri dönse de henüz yenmeyecek kadar kokmamışlardı.Kahvaltıdan sonra Sabri Sultan yine içeri çekilip

kumandayı eline alınca anladım ki niyeti postu bizim eve sermek. Bir çare bulmalıydım onu sepetlemek için. Lakin aaahhh bu bendeki insan sevgisi. Hani bir zamanlar bir Muro vardı. O derdi "Lanet olsun içimdeki insan sevgisine" O hesaptı benim durumum. Seksen yaşında , zavallı, kimsesiz bir ihtiyarı tekrar sokağa salmak da içime sığmıyordu. Bir sigara yakıp evin önüne çıktım. Komşumuz rahmetli Hüseyin Amca(O zamanlar rahmetli değil tabii ki ama hazırlanıyor yavaştan yavaştan) " Hocam duydum ki Deli Sabri'yi sen evine almışsın. Doğru mu?" demez mi? Hemen merakla sordum: " Sen Sabri Amca'yı tanıyor musun?" Cevap verdi: " Onu bizim Fethiye'de tanımayan yoktur. Adamın Göcek'te üç katlı evi, sekiz dönüm serası, bir sürü oğlu, kızı, gelini, damadı vardır ama işte böyle sokakta kaldım, kimsem yok diye acındırır kendini, onun bunun evinde misafir olur." Vay Sabri Sultan vayy.. Bir dönüm sera bile buralarda insana" Ben ağayım " dedirtiyor. Vatandaşın sekiz dönüm serası var. Dünyanın incisi Göcek'te üç katlı evi de cabası. İçeri girdim hemen " Sabri Amca, bu gün Almanya'dan oğlum gelecek gelinim ve torunlarla birlikte. Haydi seni uğurlayayım ben" dedim. Sabri Amca benim dört çocuğa baktıktan sonra "Oha be hoca. Memur adamsın sen. Beş dene çocuğu nedcen ki bu kadar doğurtun şu bi gıdım gariya" diyerek eşimi gösterdi ise de klasik "Almanya'dan oğlum gelecek numarasını yutmuştu. Son olarak "Hoca bir yol parası ver de köyüme gidem bari" dediğinde verdiğim paraya bakıp " ne yani yolda bir şey yemeyem mi? Bir de yemek parası ver" diyerekten bir de yemek parası aldı ve gitti. Sonuç olarak: Değerli dostlar, arkadaşlar, sevgili öğrenciler... "Merhamet etmeyene merhamet olunmaz" Hadis-i Şerifini hiç bir zaman aklınızdan çıkarmayın ama "Merhametten maraz doğar" Ata sözü de her zaman bir uyarıcı olarak beyninizin bir köşesinde mutlaka bulunsun. Bulunsun ki merhamet edeyim derken ben gibi sazan durumuna düşmeyin. Yine de " İyilik yap denize at, balık bilmezse Hâlık bilir." Hz. Ali kendisine defalarca " Sana bir kötülük yapan olursa ne karşılık verirsin?" diyen Resulullah Muhammed Mustafa'ya (S.A.S) Boşu boşuna " İyilikle mukabale" ederim cevabını vermemiştir.

İyi olup hep iyi kalmanız dileklerle...